

Magdalena Graaf

Gjorde författardebut 2006 med självbiografiska boken "Det ska bli ett sant nöje att döda dig" som ska filmatiseras. Föreläser om kvinnomisshandel och stöttar unga tjejer. Skriver på en ny bok om skilsmässobarn. Blev känd som artist och modell 1997.

Det finns så många förutfattade meningar om vem jag är och hur jag är som människa. Skulle jag fråga mina barn skulle de svara:

– Stans strängaste morsa! Men ändå bäst när det gäller.

Skulle jag fråga min man skulle han kanske svara:

– Min stöttepelare i regn och sol.

Eller kanske:

– En smått gnällig tjakärring.

Jag hoppas på det första.

Skulle jag fråga någon på stan skulle den personen kanske svara:

– Magdalena Graaf? Det var väl hon den där utvickningsbimbon som hade en hit på 1990-talet med sin identiskt lika syrta?

Själv skulle jag svara:

– Maggan: en som älskar sin familj, en allätare, en som tycker om det mesta, kanske inte världens bästa på att sjunga, någon som har levt i ett rent helvete men inte gett upp, en överlevare.

*

Radio och tv är för de flesta i min generation en självklarhet, men inte för mig och min syster Hannah. Vi växte upp under enkla förhållanden. Vi hade kottar till leksaker, bar hemmagjorda klädkreationer och våra möbler i hippiekollektivet i Alingsås var kuddar längs med väggarna.

Kottar som leksaker? Det låter som ett skämt, men det är det inte. Vi tryckte in träpinnar, eller i bästa fall glasspinnar, mellan fjällen och i ett trollslag hade du en häst. Det fanns så mycket i naturen vi roade oss med som barn. Vi var inte rika på materiella ting, men vi var rika på omsorg och kärlek.

Våra föräldrar var på den tiden med i Jesus-folket, en radikal hippie-grupp som sålde allt de ägde för att följa Herren. När vår mamma skilde sig från vår pappa Kenneth några år senare utbildade hon sig till diakonissa. Jag kommer så väl ihåg att jag tyckte hon såg så strikt ut i sin svarta dräkt. Jag skämdes lite och brukade skoja och säga till mina kompisar att mamma, hon var en "Sound of music-nunna". Mamma hjälpte hemlösa, hennes kärlek för utstötta och sargade i samhället har präglat mig mycket under min uppväxt. Vi fick tidigt lära oss att inte förakta utan att hjälpa de som är svagare.

*

Jag har verkligen klurat på vad jag ska berätta om. Vad ska jag välja? Det finns så mycket att välja på. Jag har levt ett i mångas ögon glamoröst liv som fotbollsspelarfru och länge bott utomlands. Jag är mamma till tre buspojkar. Jag har levt som missionärsbarn, rest runt i världen och sett fattigdom och misär. Jag har gjort sångkarriär och varit modell. Jag har fått gyttjebrottas i skvallerpressen de senaste tio åren och fått uppleva både de fördelar och de nackdelar som det för med sig. Men något som många inte visste var att jag blivit misshandlad.

*

För ett år sedan kom jag ut med en bok som heter "Det ska bli ett sant nöje att döda dig". Det låter som en hemsk titel och det var också en hemsk historia jag var med om.

Jag gifte mig mycket ung med en man, vi kan kalla honom Jorma. Jag var 18 år, han tre år äldre. Han var raka motsatsen till allt det trygga jag fått med mig hemifrån. Den vanligaste frågan jag får idag är:

– Hur kunde du falla för en kriminell dörrvaktstyp som han?

Vad ska jag svara på det? Att jag var naiv, äventyrslysten. Jag vet inte, men vad som slår mig är att alla mina jämnåriga vänner valde udda typer på den tiden: pankamusiker, den läckra salsaläraren, killen på fordonsteknisk linje med raggarbilsdrömmar ... De fick säkert också sina drömmar och hjärtan krossade, men kanske inte lika drastiskt som jag.

Det slumpade sig så att jag träffade Jorma på nattklubben i staden där jag växte upp som tonåring. Vad som gjorde honom så speciell var hans enorma karisma. Trots att vi inte var gamla någon av oss så kändes han äldre. Han var lång, solbränd och hade ett sådant där lite pillemariskt och busigt uttryck i ögonen. Vi hade gått i samma gymnasium och alla tjejer i skolan visste att han var svårflirtad. Självklart var ju bara det en utmaning i sig. Jag ville bli hans flickvän, kunna visa alla att jag allt fick honom! När jag såg honom stå där i baren blev jag kär vid första ögonkastet. Jag var inte direkt den modiga typen men jag svalde, sträckte på nacken och gick fram och frågade om han ville dansa. Han la sina armar runt min hals och jag vann hans hjärta till tonerna av "Purple rain".

*

Misshandlade kvinnor! Det kan kännas lite som ett skällsord ibland. De spontana reaktioner jag möter är oftast: "Hur kunde du stanna?" eller "Hur kan hon stanna?" Att bli slagen och psykiskt misshandlad är ju bland det värsta man kan utsättas för. Men självklart är det ju inte det första man möts av när man inleder ett förhållande med någon man kanske älskar.

I mitt fall började det med små oskyldiga pikar, förnedrande och

smädande ord, fast inlindade i något slags falsk omtanke. Det var alltifrån ”jag vill dig bara väl lilla gumman”, till hur jag klädde mig och pratade. Det är ett successivt nedbrytande som pågår så länge att när första knuffen kommer så är ens omdöme redan försvagat. Det kanske inte var så farligt, det där han gjorde mot mig?

Okej, det kanske inte är så lätt att förstå ... men jag tror att något som de flesta kan relatera till är vad som kan hända ”vem som helst” efter en flaska vin eller ett par groggar. Jag har själv upplevt det, men också sett det hos flera av mina bästa vänner i deras ”perfekta förhållanden” utan ”misshandel”. Det har handlat om vidriga fylleslag och svartsjuka. De mest bisarra anklagelser och mest oskyldiga händelser kan utlösa tumult, hårda ord och göra att glas kastas över bordet. Men det kan man lätt förklara bort dagen därpå med att man tagit ”ett par glas för mycket” – man sätter det på ”fyllekott”.
 I mitt fall, med Jorma, kom första slaget som följeslagare till alkoholen. Dagen därpå ursäktade jag det med att han hade varit full och att jag kanske hade betett mig lite lössläppt och därmed triggat hans svartsjuka. Jag sökte felan hos mig själv och blundade för hans handling.

Svartsjuka var för mig då som en slags måttstock för kärlek, ett tecken på att man var älskad.

*

Morgonen den 12 augusti 1996 vaknade jag med ett ryck och tittade sömndrucket på klockan och såg att den inte var mer än 06.30. Jorma stod böjd över sängen och skrek:

– UPP MED DIG DIN VÄRDELÖSA HORA! Ligg inte bara där och var oduglig. Jag behöver Samarin, och fort ska det gå!

Jag småsprang ut i köket och bad till Gud att vi skulle ha det där magmedlet hemma. Han kom efter mig ut i köket, hans ansikte var vitt och blankt av svett och sömnbristen hade gett honom svarta ringar

runt ögonen. I handen höll han ett par av mina shorts – det var ett par gröna bomullssshorts som jag hade sett i H&M-katalogen föregående sommar och skickat efter. Han frågade vem shortsens tillhörde. Jag svarade att de var mina, men han vägrade att lyssna. Han skrek att de tillhörde min älskare som jag – som den hora jag var – knullade med i vår säng när han var borta.

Han kastade shortsens på mig och tvingade mig att sätta på mig dem. Jag hade gått ner så mycket i vikt att vad jag än tog på mig så hängde det som lakan på min beniga kropp och shortsens var inget undantag. Han skrek återigen att det inte var mina shorts, att de tillhörde min älskare. Det var lönlöst att säga emot för han lyssnade inte på det örat.

– DU SKA UT! vrålade han.

Han tog ett stadigt grepp om mitt hår och började släpa mig i riktning mot hallen. Jag kunde knappt stå på benen eftersom shortsens hade halkat ner till knäna. Isak hade vaknat av tumultet och kommit ut ur sitt rum och stod nu i hallen och skrek: ”MAMMA!”

Med ena handen om mitt hår låste Jorma upp ytterdörren och kastade ut mig i trapphuset. När jag darrande låg mot trappträcket hörde jag Isak skrika allt högre av rädsla när Jorma våldsamt slog igen dörren mellan oss. Jag greps av panik och kände en sådan maktlöshet att jag trodde att jag skulle kvävas. Det var som om någon slet både hjärtat och själen ur mitt bröst.

Några sekunder senare öppnades dörren och Jorma stod där i dörröppningen med ett ansikte som hugget i sten.

– Du väcker grannarna, sa han med lugn röst. Om du inte slutar att grina så kommer jag att dra in dig i håret och kasta ut dig genom fönstret i stället!

*

Det var min kärlek till Isak som fick mig att förstå att den situation vi

levde i var ohållbar. Det var min kärlek till Isak som skulle göra mig stark. Jag bestämde mig för att kämpa och stå emot det odjur som hade tagit över mitt liv. Det var bara jag själv som kunde rädda mig, beslutet låg i mina händer.

Jag har sett Satan själv i vitögat, blivit slagen gul och blå, gråtit över mitt liv, misströstat, känt mig värdelös, känt skam för att jag existerar, känt mig ful och oduglig. Men jag har också rest mig upp, sagt ifrån, tagit tillbaka ensamrätten till min framtid, flytt, misströstat igen, men bitit ihop och kämpat för mig och min förstfödde son Isak. Och sist men inte minst: Jag har förlåtit.

Min första tanke då, var min son. Vi mammor har en lejoninna inom oss när det kommer till våra barn. Slå mig! Hugg av mig benen! Men rör inte mitt barn! Jag skulle dö för mina barn utan att blinka. Jag skulle ta deras öroninflammationer och skrubbsår med ett leende på läpparna och jag tror att alla mammor kan intyga att det är så man känner.

Att jag bestämde mig för att fly berodde på min Isak. Han gav mig styrka. Jag insåg att han hade blivit så stor att jag inte längre kunde dölja för honom vad som försiggick. Det var min skyldighet som mamma att skydda honom. Jag fick inte svika honom ytterligare. Han skulle aldrig mer behöva se mig ligga slagen till marken.

Vår resa, som ju var en flykt för livet, tog oss runt till en massa skyddade platser i landet. Vi tvingades leva under jord och forslades från kvinnojour till kvinnojour.

Samhället svek, på samma sätt som det sviker än idag. Tidningarna tar nästan dagligen upp hur misshandlade kvinnor i nöd sätts åt sidan, blir tagna för själöpiga fruntimmer och nekas både skydd av polis och ekonomisk hjälp.

*

Det stora problemet är inte myndigheterna, det är hållrummen mellan dem.

Invigningen av barnhemmet i norra Indien, Napur. (Foto: Privat)

Loppis på våra smycken och scenkläder för insamling till barnhemmet i Indien. Lillsjön, sommaren 1999. (Foto: Privat)